

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 7 ภาค ชิวประวัติ

เรื่อง เรื่องเก่ามาแล้วใหม่
โดย หนูน ทำนอง

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญฐิตธมฺโม

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย

เรื่องเก่ามาเล่าใหม่

หนน ทำนอง

เรื่องเก่ามาเล่าใหม่นี้ เป็นชื่อที่เจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคลตั้งชื่อให้ เป็นเรื่องนิมิตของข้าพเจ้า ซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๘ หลังจากที่คุณทองย้อย ขโณธรรม ได้ถึงแก่กรรมไปได้เพียงไม่กี่วัน...

ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล กล่าวว่า "ความจริง ความผูกพันมีกันมหาหลายร้อยปีแล้ว คุณทองย้อย ขโณธรรม เห็นเป็นเทพ เอนำเข้ามาเลี้ยงชายชราที่มาปฏิบัติธรรมในวัดอัมพวัน" มีชายชราคนหนึ่งมาปฏิบัติธรรม ทางวัดได้นำน้ำเย็นไป...

วันหนึ่งเป็นวันโชคดีในชีวิตของข้าพเจ้าที่มีโอกาสได้พบแสงธรรม วันนั้นเป็นตอนเช้า เวลาประมาณ ๘.๓๐ น. เดือนมกราคม ๒๕๐๘ ท่านอาจารย์เดินผ่านมาทางข้าพเจ้า ก่อนจะเข้าไปในอุโบสถหลังเก่า ได้กล่าวชวนว่า "ครูเข้าไปในอุโบสถด้วยกัน"...

แม้ได้พบความสุขแห่งความสงบแล้ว ข้าพเจ้ามิได้หลงใหลติดอยู่ในสุขนั้น เพราะเคยฟังท่านอาจารย์สอนว่าอย่ายึดมั่นถือมั่นในสิ่งใด และให้กำหนด รุหนอ รุหนอ

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ นั้นข้าพเจ้าเป็นข้าราชการชั้นตรี มีระเบียบและกฎเกณฑ์ออกมา เท่าที่ฟังแล้ว ข้าพเจ้าคงไม่มีโอกาสก้าวหน้า เคยได้ไปพูดคุยให้ท่านอาจารย์ฟัง พอตกกลางคืนมีนิมิตเกิดขึ้น รู้ว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในวัดอัมพวัน เป็นชายร่างใหญ่ผิว...

ขึ้นโทเป็นจำนวนมาก รุ่งขึ้นข้าพเจ้ามาที่วัดอัมพวัน เล่าสิ่งที่นิมิตให้ท่านอาจารย์ฟิง ท่านอาจารย์พูดว่า **“ครูอาจได้เป็นชั้นเอก ถ้าไม่ได้เป็นชั้นเอก สถานะความเป็นอยู่ของครูจะต้องได้เท่าชั้นเอก”** ต่อมาข้าพเจ้าสอบขึ้นโทได้ และต่อมา พ.ศ. ๒๕๒๑ ข้าพเจ้าก็ได้ประดับยศเป็นชั้นเอก

ผลการปฏิบัติธรรมนั้น เคยนิมิตเห็นหญิงคู่หนึ่งต้องชดใช้กรรมต่อกัน คือมองลงไปเห็นหญิงทั้งสองอยู่ใต้พื้นที่เราอยู่นี้ คนหนึ่งใช้ด้ามไม้กวาดก้านมะพร้าวตีศีรษะของหญิงอีกคนหนึ่งอยู่ตลอดเวลา และหญิงทั้งสองคนนี้ ข้าพเจ้ารู้จักเขาคือ เขาได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว คนถูกตีเคยเป็นนายจ้าง ส่วนคนที่ใช้ด้ามไม้กวาดก้านมะพร้าวตี เมื่อมีชีวิตอยู่เคยเป็นลูกจ้างกัน และเคยนิมิตเห็นพระสงฆ์ต้องมารับกรรมรวม ๓ รูป คือ รูปที่ ๑ ถูกจองจำมีโซ่ล่ามอยู่ที่ข้อเท้า อีกรูปหนึ่งถูกแขวนคอ ส่วนรูปที่ ๓ ถูกธรณีสูบ เมื่อเห็นแล้วรู้สึกสลดใจอย่างยิ่ง เพราะมีผ้าเหลืองห่มห่อร่างกายอยู่ ข้าพเจ้ามีความแค้นครัดในการปฏิบัติธรรม เพราะถือว่าการปฏิบัติธรรมเป็นสภาระของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความจริงใจต่อการปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอ และได้อธิษฐานจิตต่อองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ว่า จะขอปฏิบัติธรรมตลอดไป จนถึงลมหายใจครั้งสุดท้าย และเกิดชาติใด ๆ ก็ตาม ขอให้ได้ปฏิบัติธรรมจนถึงพระนิพพาน วัดอัมพวันได้พัฒนาตั้งแต่ท่านอาจารย์มาเป็นเจ้าอาวาส การรื้ออุโบสถหลังเก่า ก่อสร้างอุโบสถหลังใหม่ ได้รับความร่วมมือจากบุคคลเป็นจำนวนมาก ทั้งพ่อค้า ประชาชน ทหาร ตำรวจ และข้าราชการ ขณะนั้นการหาเงินมาสร้างอุโบสถก็จะแสนจะลำบาก และพร้อมกันนั้นก็เร่งรีบพัฒนาวัดไปด้วย เพราะเป็นนโยบายของกรมการศาสนา ท่านอาจารย์ก็ได้ยอทั่วย่อมต่อสู้งาน ร่างกายท่านอาจารย์ขณะนั้นผ่ายผอมผิดโรย ท่านอาจารย์กับข้าพเจ้าขึ้นลงกรุงเทพฯ นับครั้งไม่ถ้วนเพื่อไปติดต่อกองของวัด ถ้าคราวใดว่าจ้างรถเก๋งไป ท่านอาจารย์นั่งเบาะหลังจะได้พักผ่อนหลับบ้าง ตื่นบ้างไปจนถึงกรุงเทพฯ ถ้าคราวใดไปโดยรถบัสก็พอ ต้องนั่งตบหน้า ๓ คน ท่านอาจารย์มักจะหลับมาทางข้าพเจ้าเสมอ ด้วยบารมีของวัดและบารมีของท่านอาจารย์ จึงมีผู้ศรัทธามาร่วมบุญในการก่อสร้างได้สำเร็จเกิดคาดหมาย ขณะที่กำลังก่อสร้างอุโบสถวัดอัมพวันอยู่นั้น วัดอัมพวันได้รับยกย่องเชิดชูให้เป็นวัดพัฒนาตัวอย่างประจำปี พ.ศ. ๑๕๑๒ โดยคณะกรรมการอำนวยการพัฒนาวัด กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ

คุณทองย้อย ขิลอระ เป็นผู้ออกแบบโครงสร้าง ตั้งแต่รากฐานอุโบสถกับท่านอาจารย์ เพื่อให้มีความแข็งแรงมั่นคง ตั้งแต่ฐานอุโบสถไปตลอดผนังอุโบสถ เทเป็นคอนกรีตเสริมเหล็กทั้งหลัง ส่วนโครงสร้างด้านบนใช้เหล็กแบบตัวแอลต่อเชื่อมกันทั้งหลัง เฉพาะอุโบสถหลังนี้ คณะกรรมการเคยพูดคุยว่า **“๑๐๐ ปี ก็อยู่ได้”**

พลตรีสันต์ พานิช เป็นเสนาธิการทหารปืนใหญ่ จังหวัดลพบุรี เป็นกำลังสำคัญในการก่อสร้างอุโบสถวัดอัมพวันอย่างมาก ครั้งที่อยู่ศูนย์การทหารปืนใหญ่ จังหวัดลพบุรี ได้นำทหารมาช่วยกิจการของวัดอัมพวัน และได้ชักชวนให้อนุศาสนาจารย์ ๒-๓ ท่าน มาช่วยในกิจการทางศาสนาพิธี และฝ่ายประชาสัมพันธ์ด้วย ต่อมาพลตรีสันต์ พานิช ย้ายไปประจำอยู่ที่กองบัญชาการทหารสูงสุด แม้ท่านจะไปอยู่ที่กองบัญชาการทหารสูงสุด ท่านก็ยังไม่ทอดทิ้งวัดอัมพวัน โดยเฉพาะการก่อสร้างอุโบสถ ท่านได้เอาเป็นระยะอย่างมาก ตั้งแต่การพิมพ์หนังสือเป็นอนสรณในการวางศิลาฤกษ์ และการพิมพ์หนังสือเป็นที่ระลึกในคราวฝังลูกนิมิต ท่านพลตรีสันต์ พานิช ท่านเป็นฝ่ายรวบรวมเรื่อง และจัดทำเป็นเล่ม และมีหลายเรื่องปรากฏอยู่ในหนังสือนั้นเป็นฝีมือการเขียนของท่าน ดังจะได้แนะนำการเขียนจดหมายของท่านมายังข้าพเจ้า พร้อมด้วยข้อเสนอแนะในการจัดงานคราวฝังลูกนิมิตอุโบสถวัดอัมพวันในวันทำพิธีฝังลูกนิมิต พลตรีสันต์ พานิช ได้แต่งกายชุดขาว เป็นเทวดาประจำลูกนิมิตด้วย

คุณหลวงบรรณาการ ก็เป็นอีกท่านหนึ่ง ช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้วัดอัมพวันมีความเจริญก้าวหน้าตลอดมา เพราะท่านเป็นบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญทางพฤกษศาสตร์ ได้นำต้นไม้ตามพระพุทธรูปประวัติมาปลูกไว้ในวัดอัมพวันเกือบทุกชนิด พร้อมกับเขียนป้ายชื่อติดประจำไว้ด้วย ท่านเป็นบุคคลที่มีประชาชนให้ความเคารพนับถืออย่างยิ่ง วันพระราชทานเพลิงศพคุณหลวงบรรณาการ ท่านอาจารย์กับข้าพเจ้า และชาวคณะวัดอัมพวันได้ไปร่วมการพระราชทานเพลิงศพด้วย

คุณหมอเยื่อน ขิลปลั๊ก ข้าพเจ้าจะเรียกท่านว่า **คุณน้าหมอ** ท่านก็เป็นศิษย์ของท่านอาจารย์อีกคนหนึ่ง มาปฏิบัติธรรมประจำอยู่ที่กุฏิของท่านอาจารย์ และมีบ่อยครั้งที่คุณหมอเยื่อน ขิลปลั๊ก ได้เป็นศิษย์ติดตามท่านอาจารย์ไปในกิจการต่าง ๆ อยู่เสมอ ท่านเป็นผู้ใหญ่ที่ข้าพเจ้าให้ความเคารพท่านมาก เพราะเลื่อมใสศรัทธาในท่าน บางครั้งข้าพเจ้าไปสนทนากับท่านที่บ้านจังหวัดสิงห์บุรี

คุณยุพิน บำเรอจิต อาจารย์ฝ่ายปฏิบัติธรรมของวัดอัมพวันอีกท่านหนึ่ง ที่เป็นแรงสำคัญในการช่วยแบ่งเบาภาระของท่านอาจารย์ในทางปฏิบัติธรรม เพราะคุณยุพิน บำเรอจิต เป็นนักปฏิบัติธรรมที่มีคุณธรรมสูงท่านหนึ่ง สามารถปฏิบัติธรรมได้นานครั้งละ ๒๐ กว่าชั่วโมง ข้าพเจ้าเคยไปสนทนารวมกับท่าน มีเรื่องหนึ่งท่านพูดว่า **“การปฏิบัติธรรม บางครั้งเกิดความว้าวุ่นในร่างกาย แม้จะมิบุตรอยู่ในครรภ์ ก็เหมือนไม่มี”** ข้อนี้เป็นความจริง ขณะปฏิบัติเมื่อจิตละเอียด ละเอียด ละเอียด ลมหายใจก็จะละเอียด จะทำให้เกิดความว่างเปล่าเกิดขึ้น โดยไม่รู้ว่ามี มือ แขน ขา และเท้า ของเรามีอยู่หรือไม่? และเกิดความสงสัยในขณะนั้นว่า เราอยู่ได้อย่างไร? เราหายใจหรือเปล่า? ผู้ปฏิบัติธรรมได้พบครั้งแรกจะเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของเขา

คุณน้ำส้ม ทองยิ่ง โดยทั่วไปเรียกว่า **แม่ใหญ่** ครั้งหนึ่งเมื่อประมาณ ๒๐ กว่าปีมาแล้ว คุณน้ำส้มได้มานั่งปฏิบัติธรรมที่ศาลาการเปรียญหลังเก่า มีกำหนด ๓๐ ชั่วโมง ข้าพเจ้าได้มาดูการปฏิบัติของคุณน้ำส้มด้วย มีอบาสกอบาสิกายอยู่ด้วยกันหลายคน ข้าพเจ้าต้องการทราบว่าการปฏิบัติธรรมถึงขั้นที่จิตมีความละเอียดเช่นนี้ ร่างกายจะเป็นอย่างไร? ข้าพเจ้าพูดกับอบาสกอบาสิกาว่าจะขอจับแขนคุณน้ำส้ม ทุกคนในที่นั้นมีได้พูดคัดค้านแต่อย่างใด ก่อนจับข้าพเจ้ายกมือขึ้นไหว้คุณน้ำส้มก่อน เมื่อจับที่แขนก็มีความรู้สึกทันทีว่า *“เย็นมาก”* ตามปกติร่างกายของคนธรรมดาทั่วไปจะมีความอุ่นเล็กน้อย

วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ข้าพเจ้าเคยสนทนาธรรมกับท่าน และได้ถามถึงการระลึกชาติของท่าน ท่านเล่าให้ฟังตั้งแต่ชาติที่ ๑ ถึงชาติที่ ๗ และท่านพูดให้ฟังว่า *“ต่อจากชาตินี้ไป จะไปเกิดเป็นพรหมเพราะมีสถานที่รอรับอยู่แล้ว”* ต่อมาข้าพเจ้ามีความสงสัยในการปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้าเอง จึงถามท่านว่า *“เป็นเพราะเหตุใด การปฏิบัติจึงไม่ค่อยเหมือนก่อน ๆ”* เหมือนท่านรู้จิตของข้าพเจ้า ท่านพูดว่า *“ไม่คิดสักเหมือนก่อน ๆ ใช่ไหม?”* ข้าพเจ้าตอบท่านไปว่า *“ใช่ครับ”* แล้วคุณน้ำส้มพูดว่า *“เปรียบเหมือนเทพที่เต็มแล้วก็จะคลายออก”* และข้าพเจ้าได้ถามท่านถึงความละเอียดของจิตเมื่อครั้งปฏิบัติได้ ๓๐ ชั่วโมง ก็กับการปฏิบัติธรรมได้ ๔๐ กว่าชั่วโมง ความละเอียดของจิตเป็นอย่างไร? ท่านพูดให้ฟังว่า *“ปัจจุบันมีความละเอียดกว่าแต่ก่อนมาก”* ข้าพเจ้ามาช่วยกิจการของวัดอัมพวัน ด้วยความศรัทธาในท่านอาจารย์ ส่วนมากเป็นกรรมกรของวัด มีหน้าที่ประชาสัมพันธ์และเป็นเลขานุการ งานโต้ตอบหนังสือต่าง ๆ ของวัดและรายงานผลการปฏิบัติธรรม การพัฒนาวัด ต่อเจ้าคณะตำบล เจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะจังหวัด และกรมการศาสนา ข้าพเจ้าจะเก็บข้อมูลต่าง ๆ ไว้หมด เช่นใบเสร็จรับเงินไว้ทั้งหมด เป็นใบเสร็จซื้อสิ่งของซ่อมแซมหรือก่อสร้างสิ่งต่าง ๆ ในวัด และพระภิกษุสามเณร อบาสกอบาสิกาที่มาปฏิบัติธรรม ท่านอาจารย์ได้มอบเครื่องพิมพ์ดีดไว้ให้ข้าพเจ้าที่บ้านหนึ่งเครื่อง ข้าพเจ้าเก็บคู่ร่างไว้ทุกครั้ง เมื่อท่านอาจารย์ต้องการรายงานผลการปฏิบัติงานของวัด จะเป็น ๓ เดือน ๖ เดือน หรือในรอบ ๑ ปี หรือ ๒-๓ ปี ก็จัดทำรายงานได้อย่างสบาย บางครั้งท่านอาจารย์ไปบอกด้วยตนเอง บางครั้งให้คนของวัดไปบอก ว่าต้องการรายงานถึงใคร ระยะเวลาตั้งแต่ไหนถึงไหน ข้าพเจ้าจะทำให้เรียบร้อยทุกอย่าง โดยท่านอาจารย์ไม่ต้องร่างเรื่องมาเลย ข้าพเจ้าได้ช่วยกิจการของวัดอัมพวันอยู่ประมาณ ๙-๑๐ ปี

เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๔ ท่านอาจารย์พูดว่า ผลการรายงานของโยมที่ส่งไปไม่เคยติดกลับมาเลย และผลงานของโยมยังมีอยู่บนภูเขานาน บางครั้งข้าพเจ้าไปติดต่อที่เจ้าคณะภาค และกรมการศาสนาแทนท่านอาจารย์เพราะได้รู้จักเป็นอย่างดี และเช่นเมื่อก่อนท่านอาจารย์จะไปประเทศศรีลังกา องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก ในประเทศไทย ต้องการแนะนำเกี่ยวกับการเดินทาง ท่านอาจารย์ก็สั่งให้ข้าพเจ้าไปรับฟังข้อแนะนำต่าง ๆ แทนท่าน ขณะที่กำลังก่อสร้างอุโบสถวัดอัมพวัน และกำลังพัฒนาวัดไปด้วย ท่านอาจารย์กับข้าพเจ้าได้ไปติดต่อกองงานของวัดที่กรุงเทพฯ หลายครั้ง ระหว่างทางที่อยู่ในรถ ข้าพเจ้าเคยพูดกับท่านอาจารย์หลายครั้งว่า *“ผมได้ร่วมทำบุญในการก่อสร้างอุโบสถน้อยมาก แต่กระผมขอช่วยด้วยแรงกาย แรงใจ และสติปัญญาอย่างเต็มที่”* ท่านอาจารย์พูดว่า *“แรงกาย แรงใจ และสติปัญญานั้นสำคัญกว่า”* ข้าพเจ้าคิดว่าท่านอาจารย์พูดเพื่อให้กำลังใจ

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๔ ท่านอาจารย์ยังได้พูดกับข้าพเจ้าว่า *“วัดเราที่เจริญรุ่งเรืองมานี้ เพราะผลงานการเขียนของโยม”* ท่านอาจารย์พูดคำนี้ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกงง ๆ ซอบกล ข้าพเจ้าไม่ได้พูดและไม่ได้แสดงความคิดเห็นอย่างใด ได้แต่สงบนิ่งฟังท่านเท่านั้น ความจริงในขณะนั้น ข้าพเจ้าช่วยกิจการของวัดอัมพวันด้วยศรัทธาและตั้งใจช่วยด้วยความบริสุทธิ์ทุกอย่าง มิได้หวังสิ่งตอบแทนแต่อย่างใด

**วัดอัมพวันทุกท่านร่วมกันสร้าง คนโน้นบ้างคนนี้บ้างช่างเสกสรรค์
แถมมากมาหาน้อยพลอยร่วมกัน ดังที่ท่านได้เห็นเด่นงามตา
ที่มีมากออกมาไม่ยากจิต บ้างมีนิดพลอยนิด ไม่อิจฉา
บ้างช่วยแรงช่วยความคิดจิตศรัทธา ต่อมุ่งมาสู่วัดช่วยจัดการ**

จากหนังสือผูกพัทธสีมา วัดอัมพวัน ๒๕๑๓
สิ่งหนึ่งที่ประทับใจข้าพเจ้ามากมาจนถึงปัจจุบันคือ การร่างและพิมพ์เรื่องขอพระราชทานเขตวิสุงคามสีมา อุโบสถวัดอัมพวัน
ข้าพเจ้าจัดทำเรียบร้อย และให้ท่านอาจารย์เซ็นชื่อ

ครั้งหนึ่ง ฯพณฯ ศาสตราจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์ ประธานองคมนตรี ได้เคยมาเยี่ยมชมวัดอัมพวัน เมื่อประมาณ ๑๕ ปีมาแล้ว ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล (พระครูภาวนาวิสุทธิ) ได้นำพระภิกษุสามเณร อบาสกอบาสิกาเข้าไปต้อนรับในอุโบสถวัดอัมพวันก่อน แล้วให้ข้าพเจ้าต้อนรับอยู่ที่กุฏิของท่านเจ้าคุณฯ เมื่อ ฯพณฯ ศาสตราจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์มาถึง ให้ข้าพเจ้านำท่านเข้าไปในอุโบสถ ขณะที่น่า ฯพณฯ ศาสตราจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์ และคณะเดินไปยังอุโบสถ ฯพณฯ ศาสตราจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์พูดกับข้าพเจ้าว่า *“วัดนี้ใช้ไหม? ที่เขาร่ำลือกันว่าบริเวณวัดสะอาด”*

**ท่านพระครูฯ พัฒนาทั่วอาวาส ดุสะอาดร่มรื่นขึ้นนหรรษา
ใครพบเห็นเย็นระรื่นชื่นนัยนตา ทั่ววัดว่าเป็นระเบียบเรียบร้อยดี**

จากหนังสือผูกพัทธสีมา วัดอัมพวัน ๒๕๑๓

เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามาวัดอัมพวันเห็นสิ่งก่อสร้างใหม่ ๆ มากมาย และอาคารก่อสร้างแต่ละหลังราคาเป็นล้าน ๆ รู้สึกปลื้มปีติยินดี กับผลงานของวัด และเจ้าศรัทธา ส่วนผู้มาแสวงบุญก็เห็นมากมายเหลือเกิน เป็นเพราะบารมีของวัด บารมีของท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล สำหรับข้าพเจ้ารู้ตัวได้ดีว่าเป็นคนแปลกหน้าไปแล้ว

การนิมิตของข้าพเจ้า เกี่ยวกับมีคนนำลูกกุญแจอบสถวัดอัมพวันมาให้ข้าพเจ้า และได้เข้าไปในอบสถ พบคุณทองย้อย ชโลธร กำลังนั่งปฏิบัติธรรมอยู่ด้วยชุดขาวนั้น ได้สร้างความสงสัยมานาน บัดนี้ได้ทำให้ความสงสัยนั้นหายไปแล้ว เพราะท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล ได้พูดว่า “โยม ความผูกพันนั้นก็มีกันมาหลายร้อยปีแล้ว ส่วนคุณทองย้อย ชโลธร ก็เป็นความจริงตามที่นิมิต และเสธ.วสันต์ พานิช ท่านก็เป็นกำลังสำคัญตั้งแต่เริ่มพัฒนาวัดอัมพวัน” **“เรื่องเก่ามาเล่าใหม่”** ตามที่ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคลตั้งชื่อให้ฉัน ขอยดีไว้เพียงนี้

การบริจาคทาน หรือการบริจาคในการก่อสร้างต่าง ๆ ถ้าบริจาคด้วยจิตศรัทธาที่บริสุทธิ์ และเงินที่บริจาค่นั้นเป็นเงินที่บริสุทธิ์ ผู้บริจาคย่อมได้รับอานิสงส์นั้น

สวัสดี!

หนูน ทำนอง

๑๐ ตุลาคม ๒๕๓๕

ร้านเมืองพรหม โศภสำโรง

.....